

ณ ชายทะเลยามเที่ยงคืนอันห่างไกลแห่งหนึ่ง ผืนน้ำและผืนฟ้าเป็นสีน้ำเงินเข้มตัดกับหาดทรายสีขาว สะอาดและที่นี่ยัง มีบางอย่างที่ไม่คาดฝันในทราย มันเป็นวัตถุขนาดเล็กที่ถูกคลื่นซัดมาบนฝั่งและกระจัดกระจายไปทั่วหาด วัตถุนี้จะเปล่งแสงสีทองออกมาจนดูราวกับจุดเล็กๆ สีทองอันงดงามที่แต่งแต้มไปทั่วหาด ชื่อของวัตถุนี้คือเปลือกหอยจันทร์รา วัตถุที่มีค่ายิ่งกว่าทองคำที่หาได้ยากยิ่งและเป็นไข่มุกของนักล่าสมบัติทั้งหลายใกล้ๆ กันนั้น ที่หน้าผาสูงริมหาดทราย

ชายขอทานสองคนก้าวออกมาจากชายป่าด้านหลัง คนหนึ่งเป็นขอทานชราที่มีหนวดเคราพันกันยุ่ง อีกคนเป็นขอทานหนุ่มท่าทางคึกคะนอง ทั้งสองแต่งตัวด้วยผ้าคลุมเพียงผืนเดียวที่เก่าและขาดวิน เนื้อตัวมีรอย ถลอกและแผลเล็กๆ มากมาย ร่างกายผอมซูบซีดด้วยความหิวจนเห็นกระดูกหน้าตาหมองคล้ำเพราะอดนอน ในมือขวาของทั้งคู่มีถุงผ้าเก่าๆ ใบหนึ่ง ทั้งคู่เดินมาขึ้นริมหน้าผา และมองลงไปด้านล่าง และเมื่อพวกเขาเห็น เศษเปลือกหอยจันทร์รากระจายไปทั่วหาดก็ร้องอย่างดีใจ เพราะในที่สุดพวกเขา ก็ได้พบสิ่งที่ต้องการ... สิ่งที่สามารถช่วยให้หลุดพ้นจากความทุกข์ยากและความจนที่กำลังเผชิญอยู่ได้

"ในที่สุด...ข้าก็จะได้เงินอีกต่อไปแล้ว" ขอทานหนุ่มร้องด้วยความดีใจ ทั้งสองรีบอ้อมไปหลังหน้าผาและวิ่งลงเนินไปยังหาดเบื้องล่างแล้วคุกเข่าลง กวาดทรายที่มีเศษเปลือกหอยจันทร์ราเข้าไปในถุงให้ได้มากที่สุด พอเสร็จแล้วเขาก็นั่งลงเพื่อพักผ่อนเหนื่อยล้า ทันใดนั้นเอง ก็เกิดแสงเจิดจ้าไปทั่วหาดทรายแสงนั้นมีแหล่งกำเนิดจากกลางทะเล เป็นแสงสีทองเหลืองคล้ายไข่มุก ขอทาน ทั้งสองมองอย่างหวาดกลัวไปที่แสงนั้นแต่ก่อนที่จะได้ทำอะไร แสงนั้นก็อ่อนกำลังลงเป็นรัศมีจางๆ และปรากฏร่างหญิงสาวร่างสูงเพรียวคนหนึ่งยืนอยู่กลาง ลำแสงนั้นเธอมีรูปร่างหน้าตางดงามเหมือนกับเทพธิดาบนสวรรค์ ผมของเธอยาวสลวยเป็นสีทอง เธออยู่ในชุดคลุมยาวที่ทอจากผ้าเหลืองมุกบางเบารอบๆ ตัวของเธอมีรัศมีสีรุ้งบางๆ เปล่งออกมา

"เจ้าทั้งสองต้องการเปลือกหอยจันทร์ราไปทำไมหรือ" หญิงสาวเอ่ยถามขอทานด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน และเต็มไปด้วยความเมตตา

"เจ้า...เจ้า...เจ้าเป็นใคร" ขอทานหนุ่มถามหญิงสาวด้วยเสียงสั่นเครือ และไม่ตอบคำถามก่อนหน้า

"ข้าคือเทพเจ้าประจำทะเลแห่งนี้" หญิงสาวตอบเรียบๆ

"ท่าน... ท่านมีอะไรกับพวกเราหรือ" ขอทานชราถามบ้าง ด้วยน้ำเสียงหวาดกลัว

"เปลือกหอยจันทร์ราทั้งหมดในทะเลนี้ เป็นลูกของข้า และเมื่อลูกข้าตายจนเหลือแค่เปลือก ข้าก็จะนำเปลือกนั้นมาไว้บนหาดทราย กลายเป็นเปลือกหอยจันทร์ราที่เจ้ากำลังเก็บใส่ถุงอยู่เมื่อครู่" เทพธิดาตอบ

"และที่ข้านำเปลือกของลูกข้ามาวางไว้บนหาดก็เพื่อที่ข้าจะได้มองพวกเขาอยู่ตลอดเวลา และแน่ใจว่าพวกเขาจะไม่ถูกทำอันตรายใดๆ"

เกิดความเงิบระหว่างบทสนทนาของทั้งสอง

"เข้าใจละ" ขอทานชราเอ่ยขึ้นมา "ถ้าเช่นนั้นเราก็ควรจะคืนเปลือกหอยพวกนี้ให้กับท่าน"

"ไม่ละ" ขอทานหนุ่มร้องขึ้น

"เราอุทิศสาร์เดินทางกันมาขนาดนี้แล้วนะ ข้าไม่ยอมคืนหรอก"

"พวกท่านไม่จำเป็นต้องคืนหรือ รู้ว่าเปลือกหอยของลูกข้าสามารถทำให้พวกท่านไม่ต้องอยู่ในสภาพนี้อีกต่อไป และข้ายินดีที่จะมอบมันให้ท่านด้วย" เทพธิดากล่าว มองดูเสื้อผ้าที่ทรุดโทรมของขอทานทั้งสอง "แต่พวกท่านต้องสัญญาเกี่ยวกับข้าอย่างหนึ่ง"

"สัญญาอะไรหรือ" ขอทานชราถาม

"พวกท่านสามารถเอาเปลือกหอยจันทราไปเป็นของท่านได้มากเท่าที่ท่านต้องการแต่พวกท่านต้องเข้ามาที่นี่และออกจากที่นี่ด้วยขนาดเท่าที่ท่านกำลังถืออยู่นี้เพียงคนละใบเท่านั้น" เทพธิดาตอบ "พวกท่านยอมรับในสัญญาของข้าหรือไม่"

"ได้แน่นอน เรื่องแค่นี้เอง" ขอทานหนุ่มตอบด้วยความดีใจ ส่วนขอทานชราที่พยักหน้าเป็นเชิงตกลงเช่นกัน

หลังจากสนทนา ขอทานทั้งสองก็แยกย้ายกันนำเปลือกหอยจันทราที่ได้มานั้นไปขายจนได้เงินเป็นจำนวนมาก จากนั้นทั้งสองก็เข้ามาที่ชายหาดนี้อีกหลายครั้ง มาคนเดียวบ้าง หรือมาทั้งสองคนบ้างแต่ทุกครั้งก็จะนำเปลือกหอยจันทราออกไปเท่าที่ถุงใบเดียวที่พกไปจะนำกลับมาได้ เทพธิดาเห็นว่าขอทานทั้งสองไม่ผิดสัญญาก็เลยปล่อยให้ทั้งสองทำเช่นนั้นอีกหลายครั้ง จนขอทานทั้งสองกลายเป็นเศรษฐีจากการขายเปลือกหอย

อยู่มาวันหนึ่ง เศรษฐีหนุ่มเกิดความโลภ จึงคิดหาวิธีที่จะนำเปลือกหอยจันทราออกมาให้ได้มากกว่าเดิม และเขาก็คิดแผนขึ้นมาได้แผนหนึ่ง จากนั้นเขาก็จ้างคนงานพร้อมเกวียนหนึ่งเล่มเข้าไปที่บริเวณใกล้ชายหาดนั้น ส่วนตัวเขาเองจะเข้าไปที่ชายหาดพร้อมกับถุงหนึ่งใบเช่นเดิม แต่คราวนี้หลังจากที่เขาได้เปลือกหอยจันทราเต็มถุงแล้ว เขาก็กลับออกมาที่เปลือกหอยลงบนเกวียนที่รออยู่นอกเขตชายหาด จากนั้นเขาก็เข้าไปเก็บเปลือกหอยใหม่ และนำออกมาที่ใกล้เกวียนเช่นเดิม เขาทำเช่นนี้จนได้เปลือกหอยเต็มเกวียน แล้วเขาก็กลับบ้านไปนำเปลือกหอยไปขายซึ่งได้เงินมากกว่าวิธีเก่าหลายเท่า

ฝ่ายเทพธิดา เมื่อเห็นดังนั้นก็เกิดความโกรธและคับแค้นใจที่อดีตขอทานได้ขนเปลือกหอยออกไปมากเกินไป แต่ครั้งจะลงโทษก็ทำไม่ได้ เพราะเศรษฐีหนุ่มไม่ได้ผิดสัญญาแต่อย่างใด เขาเข้าออกชายหาดนี้ด้วยถุงใบเดียวตามที่สัญญาแล้ว แต่กระนั้นเทพธิดาก็ยังพยายามคิดหาทางลงโทษเศรษฐีหนุ่มให้ได้ จนกระทั่งคืนถัดมานางก็คิดอุบายบางอย่างขึ้นมาได้

หลายวันถัดมาในยามพลบค่ำ เศรษฐีหนุ่มและกองเกวียนของเขาได้มาที่ชายหาดเช่นเคย เขาสั่งให้คนงานและเกวียนรอกอยู่นอกเขตชายหาด และตัวเขาเองจะเข้าไปเอาเปลือกหอยจันทราออกมาด้วยถุงใบเดียวเช่นที่ผ่านมา เศรษฐีหนุ่มเดินไปบนชายหาดสีขาว และในขณะที่เขากำลังคุกเข่ากวาดทรายและเศษเปลือกหอยใส่ถุง เขาก็ได้ยินเสียงน้ำในทะเลแตกกระจาย และเสียงลมที่พัดแรงไปทั่วบริเวณ เขาหันไปดูก็เห็นว่ากลางทะเลนั้นไม่สงบเหมือนดังเคยแล้ว มันเหมือนมีพายุที่กำลังพัดอย่างบ้าคลั่ง น้ำทะเลและคลื่นลูกใหญ่ซัดไปมาอย่างไร้ทิศทาง แล้วทันใดนั้นก็มึนบังสิ่งฟุ้งจากใต้ผิวน้ำขึ้นมาด้วยความเร็ว จนทำให้เกิดคลื่น น้ำทะเลแตกกระจายไป

ทั่ว จากนั้น สิ่งนั้นก็เริ่มเปล่งแสงสีทองเหลืองเป็นประกายกล้ำออกมา ภายในแสงนั้น ปรากฏร่างหญิงคนหนึ่ง ในชุดคลุมบางเบา ซึ่งคุ้นตาเศรษฐีหนุ่มอย่างมาก

"นั่นใช่ท่านเทพธิดาหรือเปล่า" เขาตะโกนถามออกไป

"ใช่" เทพธิดาตอบกลับมา แต่ไม่ใช่ด้วยน้ำเสียงเมตตาอย่างเคย เป็นเสียงดัง กึกก้องที่เต็มไปด้วยอารมณ์โกรธ เศรษฐีหนุ่มถึงกับหน้าถอดสีเมื่อได้ยิน

"ท่าน...ท่านมีอะไรกับข้ารี" เศรษฐีหนุ่มกลัวลนลาน เมื่อเทพธิดาเคลื่อนไหวเข้ามาใกล้ สีหน้าของเธอดูร้ายและเยือกเย็น "ข้า...ข้าไม่ได้... ข้าไม่ได้ทำผิดสัญญา กับท่านเลยนะ...ข้าก็ใช้ถุงแค้ใบเดียวแล้วไง"

"แน่ล่ะ เจ้าใช้ถุงใบเดียว" เทพธิดาพูดขึ้นบ้างด้วยน้ำเสียงดุตัน "แล้วลืมเรื่องเกวียนของเจ้าไปแล้วหรือ คิดว่าเทพธิดาอย่างข้าไม่รู้เรื่องหรือเจ้ามนุษย์"

"ข้า...ข้าผิดไปแล้ว...ยกโทษให้ข้าด้วย...ข้าจะไม่ทำอีกแล้ว" เศรษฐีหนุ่มอ่อนวอน

"เจ้ามันคนไร้ความซื่อสัตย์เปลือกของลูกของข้าไม่คู่ควรกับเจ้าหรอก" เทพธิดาพูดด้วยน้ำเสียงเหยียดหยาม "จงอยู่เป็นเพื่อนของลูกๆของข้าไปตลอดกาลเถอะ"

เมื่อเทพธิดาพูดจบ นางก็ชี้นิ้วมาที่เศรษฐีหนุ่ม เขาเบิกตาด้วยความหวาดกลัวเมื่อคลื่นลูกใหญ่ได้ซัดเข้าหาร่างของเขาเต็มแรงเมื่อคลื่นลดระดับลงไป ร่างของเศรษฐีก็ค่อยๆ สลายกลายเป็นส่วนหนึ่งของเมฆทรายโดยรอบไปคงเหลือแต่เพียงเสื้อผ้าและถุงที่เขานำมาด้วยเท่านั้นที่คงอยู่

"ความไม่ซื่อสัตย์ของเจ้า สุดท้ายก็พาให้เจ้ามาพบกับสิ่งนี้" เทพธิดากล่าวทิ้งท้าย ก่อนก้าวลงไปในทะเลที่มีคลื่นซัดสูง และเมื่อแสงรัศมีรอบตัวเธอจมไปในทะเลตามไปจนสิ้น ทะเลที่บ้าคลั่งก็กลับมาสงบเงียบเหมือนไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น

ข้อคิด : เราต้องใช้ชีวิตให้อยู่ความไม่ในความพอดี เพราะความโลภ จะทำให้เราสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่าง